

∞ De Kliniek 9 ∞

Dood

Christian Deterink

Raso van Kaam wist dat hij voor de laatste keer ging sterven. Maar uiteindelijk was dat ook precies wat hij wilde. Het kussen dat met kracht tegen zijn gezicht werd gedrukt benam hem elke mogelijkheid te ademen en hij probeerde zich er niet tegen te verzetten. Maar blijkbaar heeft het lichaam ook zelf een wil te leven, want op het moment dat zijn longen wanhopig om zuurstof begonnen te smeken, begon hij onwillekeurig toch enigszins te spartelen. Het was bij lange na niet krachtig genoeg. Raso zag sterretjes voor zijn ogen en gleed tenslotte langzaam weg in het duister. Toen hij de allereerste keer stierf, had hij dit geen onaangename sensatie gevonden. Op het moment dat hij eenmaal zo dicht bij de dood was gekomen, verwelkomde Raso haar bijna als een vriend, en had hij sterk verlangd naar het eeuwige duister. Maar nu was alles anders. Nu hij wist hoe de dood was, werd hij beheersd door een kille angst nu hij voelde hoe hij wegzonk in het eeuwige niets. Maar ook die angst was hem niet vreemd, want hij was inmiddels al ontelbare keren vermoord. Raso had inmiddels al vaker dan hij kon heugen de doodstrijd gevoerd. En nog steeds wenste hij dat hij kon wegblijven uit dat afschuwelijke domein: de Hel in haar meest ultieme vorm.

Raso beseftte dat het goed was dat dit de laatste keer zou zijn: dit was een gevecht dat hij niet langer kon winnen. Nog één keer willens en wetens zich laten vermoorden? Nee, hij zou het waarschijnlijk niet kunnen. Raso was blij dat hij nu al lang het stadium was gepasseerd waarin hij de dood nog kon ontlopen. Willoos liet hij zich meevoeren door de helverlichte tunnel en werd het absolute duister ingesmeten. Versuft tolde zijn geest rond, tot hij voldoende hersteld was om om zich heen te tasten. Angst en afschuw stredden opnieuw om voorrang toen hij zich weer ten volste bewust was van zijn omgeving: het domein van het niets, het grote Niets. Hij tastte om zich heen en bemerkte al snel de andere geesten. Voor eenmaal had hij een voordeel van dat hij nog precies wist hoe het de vorige keer was geweest hier: geoefend sloot hij zich meteen af voor de stortvloed aan beelden en gedachten die deze miljarden en miljarden geesten, entiteiten net als hij, uitzonden. Hij wilde met niemand iets te maken hebben. Niemand, op één persoon na. En die zou Raso gaan zoeken, als hij zijn zinnen weer bij elkaar had.

Raso probeerde zich te ontspannen en liet de beelden van zijn eigen herinnering aan zich voorbij gaan. De beelden van die wilde maanden direct na de teloorgang van de Nieuwe Kliniek.

Ze reden door de duister, Ethel en Raso, als spoken in de nacht. Geen van de lichten van de auto was aan, en in deze wildernis was er geen enkele kunstmatige lichtbron die het duister kon

verminderen. Raso zat achter het stuur en moest zich optimaal concentreren om de auto op de weg te houden. Dat viel niet mee, want ze reden op een smal bergpaadje midden in de Pyreneeën. Links verhieven zich de rostachtige flanken van de berg, terwijl rechts angstig dichtbij de afgrond gaapte.

Ze reden als duivels: gekkenwerk op zo'n smal bergpaadje, tenminste, voor normale stervelingen. Maar Raso had als vampier nog steeds een heel goed zicht in de nacht, en dan was er Ethel nog. Op de momenten waarop Raso dreigde te dicht bij de rand te komen, of de auto te beschadigen aan één van de talloze stenen op de weg, greep zij in. Direct in zijn geest. Het was des te angstiger, omdat op hetzelfde moment Ethel geagiteerd tegen hem praatte.

"... ze zullen boeten", verklaarde ze, met een dikke stem van verontwaardiging, "dat zweer ik." Ze had het natuurlijk over wat er was gebeurd nadat Chateau Gacheret was afgebrand en de IVES zichzelf er van had vergewist dat geen enkele vampier levend was ontkomen. Ethel had met hen een vrije aftocht afgesproken en een bulk geld. En nog wat meer dingen, die ze Raso nog niet eens had verteld.

Maar, hoe anders kan het soms lopen: ze waren in de boeien geslagen en, als Ethel niet haar verbijsterende krachten had gebruikt, geliquideerd.

"De leugenachtige ratten. Als we hier uit zijn zullen ze nog eens wat zien...", ging Ethel door. Haar verontwaardiging leek wel op die van een meisje, van wie het vriendje niet was komen opdagen. Er gleed een glimlach op Raso's gezicht. Hij wilde juist iets troostends zeggen, toen een helikopter voor ze opdook achter een bergrug en de auto genadeloos in de schijnwerpers zette. Eerst kon Raso het geratel dat hij opeens hoorde niet thuisbrengen, maar toen beseftte hij dat het het geluid van kogels waren. Ze moesten er maar niet meer op rekenen dat deze nieuwkomers nog vriendelijk zouden vragen of ze wilden stoppen.

Verwonderd keek Raso toe hoe er opeens sterren ontstonden in de voorruit, nauwelijks beseffend dat het kogelgaten waren. Onverstoorbaar reed hij door.

"Verdomme, dit is de druppel", brulde Ethel naast hem. Raso zag niet precies wat ze deed maar opeens had ze een lomp uitziend wapen in haar hand. Terwijl de derde, vierde en vijfde ster in de voorruit ontstond, boog ze uit het geopende portierraam met haar geweer en begon ze te schieten op de helikopter, die als een nijldige hommelp op zo'n vijftig meter van ons bijna roerloos boven het bergpad hing. De knallen klonken diep en laag.

Opeens schoot de auto met een ruk naar rechts en trok die als het ware scheef. Er was een voorband aan flarden geschoten. Even koersten ze recht op de afgrond aan, maar toen keerde Raso vertwijfeld het stuur om. Hij overcompenseerde, natuurlijk, en met een doffe klap knalden ze aan de andere zijde tegen de massieve rotswand. Hij sloeg met zijn hoofd zwaar tegen de voorruit, maar verloor niet zijn bewustzijn (dan moet er wel wat meer gebeuren voor een vampier). Versuft keek hij op en zag tussen de rode vlekken die voor zijn ogen dansten dat de zwaar beschadigde motorkap een stuk omhoog gekomen was en dat eronder zich rook begon te verspreiden. Met deze auto zouden ze niet verder komen, wist hij meteen. Raso keek naast me en zag dat Ethel door de klap uit het open raampje was geslingerd.

"Godver", vloekte Raso. Op hetzelfde moment schoot zijn schouder naar achteren, alsof er een flinke ruk aan was gegeven. Een kogel. Raso besepte dat hij waarschijnlijk geluk had dat hij niet vaker was geraakt, aangezien vanuit de helikopter de kogelregen nog steeds niet was opgehouden. Snel sloeg hij het portier open en rolde naar buiten.

Hijgend bleef Raso enkele momenten in de beschutting van de auto liggen. Toen richtte hij zich op en keek voorzichtig over de motorkap heen. Zijn ogen verwijdden zich in verbazing. Daar rende Ethel over het bergpad, met het geweer in haar hand, recht op de helikopter toe. Dit was waanzin, besepte Raso. Een originele zelfmoord, op zijn hoogst. Hij sprong op en begon achter haar aan te rennen, niet denkend aan zijn eigen hachje. Hij wist dat hij ten koste van alles moest voorkomen dat Ethel stierf.

Maar Ethel kon wel voor zichzelf zorgen, merkte Raso al snel. Ze schoot al rennend vanuit de heup, maar vreselijk accuraat. Het eerste schot dat hij haar zag aflossen, raakte de persoon die achter de mitrailleur was opgesteld. Ze rende door terwijl ze het geweer doorlaadde. Het tweede schot sloeg door de ruit van de cockpit en in deze hel verlichte cocon zeeg de co-piloot in een sproeier bloed ineen.

Terwijl Raso doorrende achter Ethel aan, besepte hij hoe ongelooflijk dit allemaal was. Hij vermoedde sterk dat Ethel misschien wel voor de eerste keer in haar leven met dit wapen schoot, en toch waren haar schoten ongelooflijk goed gemikt. Hij was er van overtuigd dat er sterke magie in het spel moest zijn.

De helikopter begon inmiddels weg te zwenken. Niet geheel onbegrijpelijk wilde de piloot, de laatste inzittende zo te zien, opeens heel graag weggelaten. Maar hij was te laat. Ethel liet het geweer op de grond vallen en zette een sprintje in. Raso was verbaasd te zien hoe fit ze was, voor een heks. Maar wat er toen gebeurde tartte helemaal zijn verbeelding. De helikopter was inmiddels weggedraaid en had zich zo'n tien à twintig meter van de rand van het bergpad verwijderd. Het was niet genoeg. Het was wel alsof Ethel opeens door de lucht zweefde, als een verspringer op een wereld met een zwakke zwaartekracht. Schijnbaar moeiteloos overbrugde ze de afstand tussen haar en de helikopter. En toen was ze verdwenen in de open zijdeur van de helikopter.

Langzaam stopte Raso met rennen terwijl hij ademloos bleef toekijken wat er gebeurde. De helikopter helde op een gegeven moment gevaarlijk voorover en ging vervolgens over in een duikvlucht, recht het ravijn in. Dit deed sterk vermoeden dat Ethel nu ook de piloot had vermoord, de enige die dat ding kon besturen. Vertwijfeld en machteloos keek Raso toe hoe de helikopter de diepte in verdween. Even begon hij de moed te verliezen, maar toen zag hij hoe de machine langzaam horizontaal werd getrokken. De draaiing zette zich door tot de helikopter weer steeg en recht om hem afkoerste.

Even later zat Raso naast Ethel in de cockpit. Ze zweette niet eens en bediende het vliegtuig met zekerheid.

"Jezus, sinds wanneer kun je helikopters besturen?", vroeg hij ademloos.

"Sinds vandaag", grijnsde Ethel.

Andere beelden. Ze lagen op het zachte bed van een goedkope hotelkamer ergens in Rotterdam. Ethel streelde Raso's borst en zoende hem.

"Wat kan ik doen om je te laten bedenken?", vroeg ze lijzig en toen op ondeugende toon, "...dit?". Ze liet haar strelende hand langzaam zakken tot op kruishoogte en begon aan de rits van zijn broek te prutsen.

"Ethel...", zuchtte Raso.

Ze keek naar hem op, en nu zag ik echt verdriet in haar ogen, "Waarom kan het niet zo zijn, Raso, waarom niet? Jij en ik als koningen van de wereld."

"Ethel, ik mag je, misschien ben ik zelfs wel van je gaan houden. Maar je weet welke afspraak we hebben."

Ze werd nu kwaad, "Fuck die afspraken, Raso. Dat was toen, dit is nu."

"Nee!", beet hij haar onvriendelijker toe dan hij had gewild.

Er verschenen tranen in haar ogen en ze keek hem meelijdend aan.

"Help je me nog steeds?", vroeg Raso.

Ze keek hem opnieuw lang aan. Toen zei ze: "Ik denk zelfs dat mijn toverkracht jou niet van je besluit doet terugkomen. Zo zij het dan."

"Dus je helpt me?"

Ze knikte.

Raso wist dat ze het meende.

Niet lang hierna. Den Haag. Opnieuw een hotelletje. Raso beseftte hoe totaal verschillend de sfeer hier was geworden. De tijd daarvoor waren ze vooral vrolijk geweest, blij met elkaars nabijheid, onbezorgd over de situatie waarin ze ons bevonden. Ze hadden zich gevoeld als Bonnie en Clyde en hadden geleefd in een road-movie. Wekenlang hadden ze, in verschillende auto's, een omslachtige reis gemaakt van de binnenlanden van Spanje, via verschillende landen, naar uiteindelijk Nederland. En al die tijd waren ze op de hielen gezeten door de IVES. Verschillende keren was het spannend geworden, maar nooit meer zoals in de Pyreneeën, toen ze die heli kaaptten. Die uitgelaten sfeer had geduurd tot hun korte verblijf in Rotterdam, maar daarna was alles anders geworden. In Den Haag waren ze opeens bedrukt, nerveus en teneergeslagen. Een verklaring hiervoor was dat ze nog geen honderd meter logeerden van het Nederlandse hoofdkantoor van IVES, dat zetelde in de bunker waar ooit de Dienst in gehuisvest was. De IVES, die nog steeds volop opereerde zolang het niet zeker was dat de aarde van ontdaan van de laatste vampier.

Maar er waren andere redenen voor de veranderde sfeer. Ethel had nadrukkelijk wat meer afstand van Raso genomen. Nu ze was gaan inzien dat hij zijn plannen wilde doorzetten, was het alsof zij zich emotioneel van hem wilde los maken. Maar Raso merkte dat ze hier erg onder leed. En tenslotte was Raso ook zelf verantwoordelijk voor die verziekte sfeer. In Rotterdam had hij zijn laatste echte Voeding genoten. Hij had besloten te stoppen. Rigoreus. De Jacht en de Voeding vervulden hem met teveel afschuw, hoezeer hij het levende bloed ook nodig had. Opnieuw deed de vergelijking zich gelden met een druggebruiker. Raso voelde zich zo beroerd

als iemand zich voelt die afkickt. Of misschien nog wel veel slechter. Hij was mager geworden, en onder zijn ogen lagen dikke wallen.

"Ik weet wie we moeten hebben", deelde Ethel futloos mee, tussen twee happen van de afhaalchinese door, die ze op de uitgezakte bank in hun hotelkamer mans maakten.

Raso keek verrast op; "Hoe ben je daar achter gekomen?"

Ze grijnsde, "Ik ben naar de begrafenis van Szella geweest."

Hij keek haar verbluft aan.

"Het blijkt dat Szella op een gegeven moment zijn toevlucht heeft gezocht bij de kerk.

Exemplarisch, maar goed. Hij is maandenlang geholpen door een priester, tot hij uiteindelijk toch zelfmoord heeft gepleegd. Dezelfde priester ging voor in de begrafenis. Moet je nagaan, een vampier die uiteindelijk op gewijde grond begraven wordt!"

Ethel vond het blijkbaar nogal grappig.

"Ex-vampier", verbeterde hij haar nodeloos terwijl de gedachten door zijn hoofd schoten. Szella had het gewone leven dus toch niet aangekund en zich ervan beroofd. Ergens was het een teleurstelling voor hem.

"Op de begrafenis waren twee gasten", ging Ethel door, "Een lotgenoot van Szella die ook onder de hoede van die kerkgemeenschap stond, ook zo'n hopeloos geval, èn een man in driedelig pak!"

"Harker", fluisterde hij begrijpend.

"Inderdaad", zei Ethel, "Zoals ik al vermoedde zouden degenen die Szella verwoest hebben, wel getuige willen zijn van zijn teraardebestelling."

"Wie was het?"

Ethel woof die vraag weg, "Zijn naam is niet relevant. Ik weet waar hij woont. En ik weet zeker dat hij degene is die Szella heeft behandeld in die tijd."

Dat was voor Raso genoeg.

"We gaan vanavond op pad", besloot hij.

Ethel knikte instemmend.

Ongelooflijk hoe banaal de waarheid kan zijn. Hun aanstaande slachtoffer heette Herman Jansen en bleek te wonen in een rijtjeshuis in Houten, een slaapstad onder Utrecht. Sinds Raso vampier was stoorde hij zich al aan de stuitende eenvormigheid van dergelijke woonomgevingen: Houten was een bijna onafzienbare zee van allemaal dezelfde huisjes. Met tuintje voor en achter en een gezinswagen voor de deur. Raso vond het ongelooflijk hoe de mensen kans zagen in die uliem nivellerende omgeving te overleven, in die oceaan van eenvormigheid konden worden ondergedompeld, zonder gek te worden. En nu bleek het dat blijkbaar zelfs mensen van de Harker Dienst, mensen die wisten van al het obscure dat rondkroop aan de randen van de werkelijkheid, mensen die zonder genade vele slachtoffers over de kling hadden gejaagd, ook gewoon in deze wezenloze huizenzeeën konden opgaan. Hij vond het ronduit beangtigend. Ze besloten de hele operatie eenvoudig te houden en belden gewoon aan bij de voordeur. Het was inmiddels al behoorlijk laat in de avond en het duurde een tijd totdat uiteindelijk een licht in de

hal aan ging. Even later werd de voordeur geopend en stond Herman Jansen voor hun, een man met vlasblond haar van middelbare leeftijd in een verlopen badjas en met slippers aan zijn voeten. Het was opvallend hoe burgerlijk hij er uit zag. Was dit nou zo'n man die jaren geleden, gekleed in een driedelig pak, een kliniek in de brand zette, wetende dat hiermee tientallen mensen zouden omkomen?

"Herman, we komen je halen. We hebben een klusje voor je", glimlachte Raso vriendelijk.

De man keek Ethel en Raso traag aan. Blijkbaar was hij uit zijn slaap gehaald.

"Wat zeg je?", vroeg hij sloom.

Raso besloot wat triggers los te laten: "Harker, Szella, IVES, de Kliniek?"

Zijn woorden hadden het gewenste effect. Het was alsof een elektrische lading door zijn lijf was geschoten. Jansen keek zijn ongenode bezoekers verbijsterd aan. Toen kwam het besef, en hij hijgde:

"Van Kaam, jij bent Raso van Kaam."

"Je hebt de jackpot gewonnen, vriend", zei Ethel, "en ga je nu eindelijk eens mee?"

Angst maakte zich opeens van Jansen meester. Hij bleef als verlamd staan, maar Raso wist dat hij nu afwoog wat zijn kansen waren, als een kat in het nauw. Niet veel later had hij zijn besluit blijkbaar gemaakt, want hij draaide zich om en probeerde de deur dicht te gooien. Een pathetische poging. Met één stap naar voren had Raso zijn voet al voor de deur gezet. Na nog wat stappen had hij Jansen's schouder in een stevige greep. Deze gilte en spartelde maar Raso trok hem moeiteloos naar achteren. Ondanks zijn gewijzigde dieet (Raso had zich de laatste dagen alleen aan enkele dieren Gevoed) had hij nog niets van zijn kracht verloren. Hij boog zich naar hem toe en fluisterde in zijn oor:

"Jij mag de laatste levende vampier op aarde ondoen, op de manier zoals je dat met Szella gedaan hebt. Jouw doel is ons doel. Dus waarom zo onwillig?" Jansen sidderde van angst, met Raso's mond zo dicht bij zijn hals, niet wetende dat de vampier geen behoefte zich aan hem te Voeden. Maar hij wist natuurlijk ook nog niet hoe nodig ze hem hadden.

Een vrouw, klaarblijkelijk Jansen's echtgenote, verscheen boven aan de smalle trap naar de verdieping. Ze was lijkleek en had een panische blik in de ogen.

"Maakt u zich geen zorgen mevrouw, ik leen uw echtgenoot alleen even."

Met harde hand dwong Raso Jansen richting de voordeur, terwijl de vrouw achter hem hysterisch begon te gillen. Het leek wel of het brandalarm was afgegaan. Terwijl hij Jansen naar buiten werkte zag Raso hoe Ethel een boze blik naar boven wierp. Het was onduidelijk wat ze precies deed, maar de vrouw hield meteen op met gillen. Ze kreeg een verraste blik in de ogen. Even later spuugde ze iets grijs en harigs uit. Het was een dode rat. Raso bekeek de scene vanuit zijn ooghoeken met enige argwaan. Hij werd nog elke dag verbaasd door Ethel's kracht.

Raso was er klaar voor. Nu hij voor de laatste keer was gestorven, wazs het tijd voor zijn laatste missie. Hij zou moeten zoeken. Zoeken in het Niets naar iemand die hij en Ethel de vorige keer niet gevonden hadden. Maar toen hadden ze moeten zoeken vanuit de echte wereld. Het grote

voordeel was dat hij zich nu zelf òòk aan gene zijde bevond. Hij was er van overtuigd dat ze hem nu wel zouden vinden.

Maurice.

Heel bewust zond Raso beelden de leegte in. Flarden van herinneringen van toen hij en Maurice nog samen waren. Die avond dat ze elkaar ontmoetten, in die discotheek. Die wilde en intense tijd die ze hadden doorgebracht in een klein hotelletje in Antwerpen. Beelden van Maurice terwijl ze de liefde bedreven. En beelden van de afgesloten loods in dat lege pakhuis, waar ze de laatste uren van hun leven hadden doorgebracht.

Raso kreeg geen respons. Niets. Helemaal niets. Hij had geen besef meer van hoe lang hij doorging, dat is ook weinig relevant in een domein waar tijd een ongrijpbaar iets is, maar uiteindelijk stopte hij. Intens teleurgesteld en vermoeid.

"Probeer het op een andere plaats", hoorde Raso luid en duidelijk. Het was Ethel. Hij was overweldigd met hoe dichtbij ze bij hem leek. Voordat ze hem voor de laatste keer had omgebracht had ze beloofd met hem in contact te blijven, maar hij had getwijfeld of ze daar in kon slagen. Opnieuw verraste de macht van Ethel hem. Hij zou toch eens beter moeten weten, dacht hij bij zichzelf.

"Hoezo een andere plaats?", antwoordde Raso, "tijd en plaats bestaan hier niet." De toon in zijn stem was knorrig.

"Mis", zei Ethel meteen, "Er zijn wel degelijk verschillende sferen, of bandbreedtes, of niveaus, zoals je wilt. Ik wijs je de weg."

En dat deed ze. Zij toonde hem de doorgang en Raso dook er dankbaar doorheen.

Jansen had ze gebeld, dat moest wel! Wat een koppige klootzak, bedacht Raso, wist hij nu nog niet dat zijn doelen met die van hun overeen kwamen? En nu zaten ze in de grootste problemen waar ze ooit in gezeten hadden. Nog geen uur geleden hadden ze nietsvermoedend gereden over de Interstate van Montreal naar Toronto, hun einddoel steeds dichterbij. En toen opeens was een handvol donkere auto's in de achterspiegel verschenen. Met snelheden die aanzienlijk hoger waren dan die van het oude brik waarin Raso, Ethel en Jansen reden.

Het was maar een kwestie van tijd geweest voor met een aantal welgemikte schoten vanuit één van de achtervolgende auto's hun achterbanden waren kapotgeschoten. Ze waren onzacht in een sloot beland en hadden ternauwernood een maisveld in kunnen vluchten.

"Wat nu?", vroeg Raso hijgend aan Ethel, terwijl ze zich rennend een weg tussen de hoge stengels door baanden, wetend dat de IVES-agenten hen heel dicht op de hielen zat. Ethel antwoordde zonder te vertragen, hetgeen bepaald knap was als je bedenkt dat ze ook de onwillige Jansen nog met zich meetrok: "De boerderij."

Rasp wist niet waar ze het over had, totdat ze opeens het eind van het maisveld bereikt hadden.

Op nog geen vijftig meter lagen de grote stallen en bergschuren van zo te zien een enorm agrarisch bedrijf. Alhoewel, misschien was het wel een heel modaal bedrijf voor Canada.

"De veestallen", hijgde Ethel. Op hetzelfde moment struikelde Jansen, gewild of ongewild.

"Verdoemd", vloekte Ethel en ze trok Jansen met zo'n kracht overeind dat hij bijna weer voorover omviel. "Als je nu niet meewerkt, escorteer ik je persoonlijk naar het heetste vuren van de Hel." Het dreigement werd met zoveel kracht en overtuiging geuit dat Jansen zichzelf meteen weer in beweging zette.

Ze bereikten de stallen op het moment dat de agenten van IVES uit het maisveld opdoken. Uit hun opgewonden kreten was op te maken dat ze hun prooiën ontdekt hadden. Die prooiën, Ethel, Raso en Jansen, klommen intussen over een met aangekoekte stront bedekt hek en schoten de loopstal in, die vol stond met koeien, waarvan er sommige stonden en sommige lagen. Half gebukt renden ze door, Ethel voorop.

Ergens midden in de stal hield Ethel plotsklaps halt: tussen de koeien, die nauwelijks opgeschrikt waren en rustig bleven herkauwen, knielde ze en gebaarde Jansen en Raso dat ook te doen. Ze gehoorzaamden, niet begrijpend wat ze wilde. Net op tijd, want toen kwamen de agenten al de loopstal binnen. Er klonken wat bevelen, en toen verspreidden de agenten zich, een begin makend om de stal te doorzoeken. Ze bewogen met militaire precisie en discipline. Twee agenten maakten zich los en begonnen de zijde van de stal aan een onderzoek te onderwerpen waar Raso, Ethel en Jansen nog steeds geknield zaten. Ze kwamen recht op hen af.

Raso wilde al opspringen, maar Ethel gebaarde hem te blijven zitten en stil te zijn. Het was Raso totaal onduidelijk wat ze wilde. Hij was op eigen houtje weggerend als hij niet voldoende vertrouwen in haar had gehad, door alles wat hij met haar beleefd had. De twee agenten liepen intussen nog steeds hen ons toe, speurend tussen de rustig kauwende koeien. Ze kwamen dicht en dicht bij: twintig, tien, vijf meter. Op een gegeven moment wist Raso zeker dat de agenten hun wel moesten zien. Half en half verwachtte en hoopte hij doet Ethel nu iets zou doen. Een spontane brand, een ontploffing, iets waardoor de aandacht van de agenten zou worden afgeleid en ze een kans zouden krijgen te ontsnappen. Maar er gebeurde niets! De agenten liepen nu op twee meter afstand van hun, maar zagen hen nog steeds niet: Raso, noch Ethel of Jansen. Raso keek perplex om naar Ethel. Ze had een vinger op haar lippen gelegd, terwijl haar andere hand de mond van de zwak spartelende Jansen bedekte.

En toen waren de agenten alweer voorbij. Raso ademde voorzichtig uit en liet zijn gierende hartslag op rust komen. Hij zag dat de agenten inmiddels het einde van de stal bereikt hadden. Daar bleven ze staan om middels een microfoonje aan hun jasjes te communiceren met de andere agenten, zo leek het. Na een kort gesprek, klommen ze over het hek en verdwenen uit de stal.

"Nu", siste Ethel. Ze stond op en zo diep gebukt als mogelijk renden ze, onder de dekking van de koeien, in de richting van waaruit ze vandaan kwamen. Achter hun hoorden ze luide verontwaardigde uitroepen. Misschien waren de agenten aan het andere einde van de stal wel de "boer des huizes" tegen het lijf gelopen. Dat zou niet verkeerd uitkomen, het gaf hen de uitgelezen kans om te verdwijnen. Ze wisten ongezien de stal uit te komen en renden zo snel ze konden het erf over. Achter een grote schuur bevond zich de woning van de boer. Ervoor stond een auto geparkeerd. Een top-klasse Buick; niet gek voor een boer, maar ach, misschien was dat ook al normaal in Canada.

"Instappen", zei Ethel, "We hebben haast."

Raso had nooit echt begrepen hoe Ethel het had kunnen flikken hen gedrieën voor een ogenblik onzichtbaar te maken. Toen hij haar er later naar vroeg zei ze dat ze de twee agenten mentaal zo had bewerkt dat ze meenden te zien wat ze dachten te zullen zien. Louter herkauwende koeien.

De zoektocht in het Niets was moeilijk en nog steeds vruchteloos. Raso was waarschijnlijk al een dozijn maal door Ethel de weg gewezen van sfeer naar sfeer, maar overal had hij bot gevangen. Uiteindelijk begon hij, moedeloos geworden, voor de laatste keer zijn beelden uit te zenden. Raso had voor zichzelf besloten dat dit de laatste poging was voor hij iets anders moest gaan verzinnen. Hij had alleen nog geen idee wat dat moest zijn.

Toen Raso het antwoord kreeg waar hij al zo lang op wachtte, geloofde hij het eerst niet. Maar de geest die contact met me zocht met zijn beelden, moest hem onmiskenbaar zijn. Maurice! Raso probeerde met hem te communiceren, hem duidelijk te maken hoezeer het me allemaal speet en hoe blij hij was dat hij hem gevonden had, maar hij betwijfelde of het door kwam. Het leek alsof Maurice een stuk minder bedreven was geworden in het zich bewegen in gene zijde dan hij. Maar Maurice zond flarden van beelden uit van hoe hij Raso had gezien op enkele van onze gelukkigste momenten, en alleen dat al maakte hem ongelooflijk emotioneel. Raso bedacht hoeveel pijn en moeite het had gekost om zover te komen en hij hilde zonder tranen. Eindelijk...

Ethel was, toen Raso haar voor het eerst zijn gedetailleerde plannen voorlegde, absoluut geschokt. Het was een beeld dat Raso nooit meer zou vergeten. De blik in haar ogen toen ze hem onderzoekend aankeek: vol ongeloof en afkeer, maar ook medelijden en verdriet.

"Raso, lief, weet je wat je van jezelf vraagt, maar ook wat je van mij vraagt?"

Hij knikte.

"Je zult door de hel gaan, keer op keer opnieuw..."

Hij knikte.

"En je vraagt mij niet je te doden, maar je vraagt me ontelbare keren te doden..."

Hij knikte. Het bleef lange tijd stil en toen zuchtte Ethel; "Zo zij het."

Raso was geroerd: tot het einde toe bleef ze hem trouw.

De lijdensweg die het einde van het leven van Raso van Kaam zou markeren, begon in de kille en duistere kelder van een leegstaand pakhuis in Toronto, Canada. Hij had gevoel voor symboliek, beseftte hijzelf ook wrang toen hij de locatie had uitgekozen. Hij zou de cirkel weer laten eindigen waar die begonnen was, met de dood van Maurice.

De kelder was geheel leeg, op een schrijn in de hoek en een bed en een kist midden in de ruimte na. De schrijn was opgesteld door Ethel en bevatte kaarsen, potjes, boeken en spullen waarvan Raso geen idee had wat ze moesten voorstellen. Maar het waren dingen die ze nodig zei te hebben voor alles wat komen ging en dat was voor hem genoeg. De kist was gevuld met bloed en hierin dreef het stoffelijke overschot van Maurice. Het bed tenslotte was voor Raso. Hij had zich hierop neergelegd en zich door Ethel laten binden.

"Goed, begin maar", zei hij tenslotte zacht.

Ethel knikte. Ze boog voorover en kustte hem teder op de mond, voor de laatste keer. Toen drukte ze de spuit in zijn arm en spoot gif in zijn aderen die hem binnen drie minuten zouden doden. Ze hadden voor deze wijze gekozen omdat die pijnloos en snel was. Raso voelde zich duizelig en keek Ethel aan. Hij voelde zich verdrietig, maar ook vastberaden. Na twee minuten begon zijn lijf te schokken, en draaiden zijn ogen in de kassen. Nog geen minuut later was hij dood.

Dat was het startsein voor de procedure die Raso had uitgestippeld. De eerste fase bestond eruit dat hij door Ethel zou worden teruggeroepen uit het dodenrijk. Dit moest lukken dachten ze, ze hadden het immers al eerder gedaan. Het enige bijzondere was dat Raso zou worden geroepen naar het lichaam van Maurice. Het lichaam dat in zo'n desolate toestand verkeerde.

Maar uiteindelijk ging het natuurlijk juist daarom.

Het duurde niet lang, in dat kille en afschuwelijke Niets, dat Ethel hem aanriep. En Raso kwam. Hij wurmde zich tussen de plooiën van het vlies door dat deze van gene zijde afschermde en schoot de echte wereld binnen. Toen zijn geest de kelder bereikt had zag Raso hoe Ethel, in haar priestergewaad, voor de bloedkist stond. Het bed was leeg. Raso begreep dat ze, geheel in lijn met zijn wens, het lijf waar hij drie jaar in had gewoond had verbrand. Het lichaam van Colin Joseph was voorgoed van de aardbodem verdwenen.

"Ik roep je, Raso", beval Ethel met gezwollen stem, "keer terug in dit lichaam." Ze doelde natuurlijk op het lijf van Maurice, in de kist naast haar.

Ze hoefde geen nadere aansporingen te maken. Raso dook in het lichaam en omhulde zich, zoals hij al eerder had gedaan, met de materie. Alhoewel hij wist wat hij kon verwachten, sloeg de pijn toch nog toe als een mokerslag. Maurice' lichaam was in nog slechtere staat dan zijn lijf was geweest, toen Raso vruchteloze pogingen had gedaan daar in terug te keren, en dat was te merken. Het leek alsof hij kennis maakte met een geheel nieuwe dimensie van pijn. Het was overstelpend en ondraaglijk. Hij zou het hebben uitgild als Maurice' stembanden hadden gewerkt. Het dode weefsel van Maurice lijf brandde. Alle wat maar substantie had schreeuwde het uit. Sneller dan hij gewild had werd Raso het lijf weer uitgegoid en teruggesleurd het niets in.

De tweede poging verliep exact hetzelfde. In de derde poging slaagde hij er niet in ook maar even in het lichaam van Maurice te blijven. Het duurde tot de achtste poging tot Raso begon te voelen dat Maurice' lichaam verbeterde. En dat was precies waarop hij en Ethel gehoopt hadden. Door talloze keren met zijn geest contact te maken met de materie, zijn lijf, verbeterde, herstelde, deze iets. Elke keer wist hij het lichaam een kleine dosis levensenergie te geven, en elke keer leefde het weer iets op.

Maar het duurde zo lang, veel langer dan Raso verwacht had. Hij raakte al snel de tel kwijt van hoe vaak hij in Maurice was gedoken en er weer uit was geslingerd, maar het was vaak. En Raso merkte dat het hem steeds meer moeite kostte nog te beantwoorden aan Ethel's dringende aansporingen als hij weer voor even in het Niets terug was. Zijn vastberadenheid zorgde ervoor

dat hij bleef gaan. Keer op keer. Tot gebeurde waarop Raso zo had gehoopt. Maurice' lichaam stootte hem niet langer af!

Het duurde nog dagen voor Raso voldoende hersteld was om me weer bewust te worden van de omgeving. Hij leefde weer! Zijn hart schreeuwde het uit van blijdschap, hoezeer hij ook besepte dat het maar voor even zou zijn.

"Raso..."

Hij keek om en zag Ethel op hem toelopen. Ze had een gekwelde blik in de ogen en leek wel ouder geworden. Raso voelde dat alles wat er gebeurde haar veel kracht had gekost en veel verdriet had gegeven. Ze klemde hem in de armen en minuten bleven ze zo zitten.

Tenslotte verwijderden ze zich weer van elkaar.

"Tijd voor fase twee", zei Raso schor.

De tweede fase was een essentiële. En voor deze fase hadden ze op hun vlucht door Europa en Noord-Amerika Herman Jansen met zich meegesleept. Na het débâcle bij de boerderij, waar ze bijna waren gepakt door de IVES door zijn toedoen waren ze veel voorzichtiger geworden met hem. Maar het vreemde was dat Jansen zelf in die tijd steeds coöperatiever werd. Blijkbaar begon het eindelijk begon het tot hem door te dringen dat Raso geen vampier meer was waar hij bang voor moest zijn. En eindelijk begreep hij ten volle wat zijn taak in dit geheel moest zijn. Hetzelfde als wat hij had gedaan met Gheorghe Szella, alweer jaren geleden. Hij moest Maurice behandelen tegen wat hem vampier maakte.

Jansen had het eerst niet kunnen geloven toen hij de armetierige resten van Maurice had aanschouwd. En toen hij, na wekenlange sessies waar hij niet bij mocht zijn, uiteindelijk weer het pakhuis betrad werden zijn ogen dan ook groot van verbazing. Voor hem stond Maurice, of in ieder geval zijn lichaam. Zijn lichaam leek wel opnieuw geboren: de huid zag er kernegezond uit en glom bijna, net als zijn goudblonden haren. Jansen hapte naar adem.

"Ja ik ben het", zei Raso knorrig.

"R-raso?"

"Yip. Geloof je nu eindelijk wat ik je steeds heb gezegd?"

Jansen knikte langzaam

"Laten we dan nu beginnen!"

Jansen knikte.

En aldus begon de behandeling. Ze hadden, op aanwijzingen van Jansen medische apparatuur gestolen uit een privé kliniek in de buurt van Toronto en deze opgesteld in een kleine, goed verlichte ruimte. Hier werd Raso door Jansen behandeld. Het bleek een ingewikkelde procedure te zijn, die meer dan drie weken duurde, en Raso geheel uitputte. Maar uiteindelijk was het dan zo ver: Raso was geen vampier meer. Of beter gezegd: Maurice' lijf was verlost van het kwade virus dat zijn lijf had beheersd. Raso was immers slechts de tijdelijke rentmeester.

Een aantal dagen na de operatie was het moment aangebroken . Raso moest voor de laatste keer afscheid nemen. Hij was, in Maurice' lijf opnieuw vastgebonden op het bed. Het was de bedoeling dat Raso deze laatste keer door verstikking om het leven zou worden gebracht, aangezien dit het lichaam zo weinig mogelijk beschadigde.

"Het wordt tijd", zei Raso, liggend op het bed tegen Ethel, "wat denk je ervan?"

Ze zweeg.

"Red je het?", vroeg hij bezorgd.

"Ik moet", zuchtte Ethel, "ik moet door. Je hebt het nou eenmaal zo gewild."

Raso beseftte ineens hoe erg Ethel van hem hield dat ze dit allemaal voor hem over had.

"Pas goed op jezelf", zei Raso, hoe oubollig dit ook klonk, "en vang Maurice voor me op..."

"Dat zal ik doen", knikte Ethel, "ik zal hem alles vertellen over wat je gedaan hebt. Welk een ongelooflijk offer je gebracht hebt." En met die woorden pakte ze het kussen.

Nu Raso Maurice had gevonden in het Niets, had hij nog één taak; en hij wist dat dit de moeilijkste zou zijn. Hij moest Maurice' geest meesleuren naar de levende Wereld. En hij moest hem zijn lichaam in dwingen. Zoals je een onmachtige invalide van top tot teen moest helpen met aankleden, zo zou Raso Maurice tot het eind moeten helpen zijn eigen lichaam opnieuw te aanvaarden.

Raso begon beelden te zenden naar Maurice. Flarden van herinneringen van al die keren dat hij eerder de afstand tussen het Niets en de levende wereld had overbrugd. Beelden van hoe hij in staat was geweest de plek te vinden waar hij door het vlies kon breken die beide werkelijkheden van elkaar scheidde.

Opnieuw viel het niet mee om tot Maurice door te dringen. Hij leek het niet te begrijpen. Maar Raso was niet van plan op te geven en bleef hem onvermoeibaar bestoken met beelden. En tenslotte begon Maurice te bewegen.

"Roep ons, Ethel", schreeuwde Raso de leegte in. En Ethel antwoordde. Maurice' geest en hijzelf zetten zich in beweging. Het ging goed! Raso bleef Maurice overstelpen met beelden en hij leek het door te hebben. Het duurde niet lang meer voor Raso zag dat hij door het vlies heengebroken was. Op hetzelfde moment overbrugde hij zelf de afstand tussen gene zijde en levende wereld.

Ethel stond al klaar naast het lichaam van Maurice. Ze had haar toga aan en, zag Raso ontroerd, tranen in haar ogen. Met lage en luide stem riep ze Maurice tot zich. Raso op zijn beurt bleef Maurice beelden sturen van hoe hij meerdere keren bezit had genomen van diens lichaam. Maurice leek even niet te weten wat te doen en bleef boven het lichaam zweven. Raso beseftte dat de tijd drong en spoorde hem opnieuw aan met een spervuur van beelden. Juist toen Raso dacht dat het te laat was, dook Maurice in het lichaam. Nu, wist Raso, en hij drukte zich op het lichaam en probeerde zich er omheen te vouwen. Het was niets te vroeg, want Maurice' lichaam probeerde zich al van de geest te ontdoen. Maar dat liet Raso niet toe. Met een ijzeren wil dwong hij Maurice' geest op dezelfde plaats te blijven.

Het Niets begon te roepen en probeerde Raso terug te sleuren. Nee, dacht Raso, nee. Hij deed wat Ethel hem gezegd had en sloot zijn geest af voor de roep van het Niets. Hij wist dat dit het beslissende moment was, als hij nu niet zou slagen zich los te maken van het Niets, zou Maurice uit de houdgreep ontsnappen en zouden ze beide terug worden geslingerd het niets in. Met een uiterste inspanning probeerde hij zich voor te stellen hoe de onzichtbare draad die hem met het Niets verbond door werd geknipt. Het lukte niet, de draad trok steeds strakker en Raso wist dat hij niet langer kon vasthouden.

Toen, het wonder. Raso zag het beeld voor zich van een draad die plotseling knapte en waarvan beide einden als een elastiek wegschoten. Op hetzelfde moment veranderde de wereld om hem heen. Alles werd opeens veel scherper, helderder. Hij keek naar Ethel, terwijl hij de nog steeds drukkende geest van Maurice geen kans gaf uit het lichaam weg te komen. Hij werd overstelpt door de helblauwe kleur van haar toga, zag elke porie van de huid van haar gezicht en was zich gewaar het licht in haar ogen. Ze was zo prachtig, alles was zo prachtig. Hij zoog alle indrukken in zich op en enslotte bekeek hij het nog steeds roerloze gezicht van Maurice. De enige mens op de wereld van wie hij echt had gehouden. Hij was zo mooi. Het besef dat hij binnenkort zijn ogen weer zou openen en een nieuwe kans zou krijgen in dit leven, dit prachtige leven, gaf hem een intens tevreden gevoel. Geen moment kwam het in hem op spijt te voelen voor het feit dat hij het leven nooit meer zou mee maken. Het was beter zo: hij had zijn kans gehad er een zootje van gemaakt, hij verdiende het leven niet meer. Hiermee, door Maurice terug te brengen, had hij in ieder geval geprobeerd voor een deel goed te maken van wat hij had aangericht. Hij hoopte alleen maar dat Maurice dat ook zou beseffen.

Het duurde nog even voordat Maurice' geest eindelijk kans had gezien zich te nestelen in het lichaam. Toen de druk op hem eindelijk weg was, stond Raso zich toe langzaam het lichaam los te laten en omhoog te zweven, uitgeput.

Met een intens gevoel van vreugde zag hij hoe de ogen van Maurice begonnen te bewegen en zich hierna openden. Verward en niet-begrijpend keek hij de wereld in. Ethel boog zich naar hem toe, hield zijn hoofd liefdevol vast en streek door zijn haren. Ze zei geruststellende woorden tegen hem.

Perfect, het was perfect zo! Meer dan dit had hij niet durven wensen. Gelukkiger dan hij ooit geweest was, liet Raso zich verder omhoog zweven, als een heliumballon. Na een laatste blik op zijn geliefde, gleed hij door het plafond, en hierna nog één en nog één, tot hij uitkeek op het dak van het pakhuis. Hij ging steeds sneller omhoog, en liet zich willoos, intens vermoeid, meesleuren. Hij keek om zich heen. De stad ontwaakte in het prille ochtendlicht, en hij zag de dauw op de daken glinsteren. Wat was de wereld wonderschoon, dacht Raso ontroerd. Hij steeg sneller op, steeds sneller. Hij gleed door wolken, door de atmosfeer en zag de wereld steeds meer van hem verwijderen. De wereld werd een blauwe bol, zoals Neil Armstrong hem ooit had gezien. Maar nog steeds verwijderde hij zich verder van de aarde, tot die niet meer was dan een stipje. En tenslotte zag hij niets meer, alleen maar het duister wat hij altijd zo had gevreesd...

Maurice werd wakker uit een droom waarin hij en Raso samen hadden gezwommen in een eindeloze azuurblauwe zee. Hij keek om zich heen en zag een vrouw op een stoel naast zijn bed zitten.

Hij wilde iets zeggen, maar de vrouw was hem voor, "Voor je de vraag stelt die iedereen in dit soort situaties schijnt te moeten stellen, je bent in Houten, in de logeerkamer van ene Herman Jansen. Je zult hem nog wel ontmoeten..."

"Hoe-hoe...", begon Maurice.

"Hoe je hier verzeild bent geraakt", onderbrak Ethel hem weer, maar met een liefdevolle blik, "Dat is een lang verhaal, misschien kan ik dat beter vertellen nadat je hebt ontbeten, onder het genot van een kop sterke koffie. Ik ben trouwens Ethel."

"E-Ethel", stamelde Maurice weer, "Ik... ik ben Maurice."

"Dat weet ik toch schat", zei Ethel weer, "Alle goden, je moest eens weten wat we allemaal hebben gedaan je terug te krijgen..."

Maurice probeerde zijn gedachten te verzamelen en vroeg opeens, bij een plotselinge ingeving, "Raso, waar is hij? Waar is Raso?"

Ethel glimlachte gepijnigd, "Die is er niet meer, helaas, Maurice. Alleen nog in onze herinneringen..."

Maurice' gezicht betrok en hij schudde verward het hoofd, "Herinneringen... Alles is zo wazig... Het laatste wat ik me herinner... Raso en ik, alleen, opgesloten in een kelder... We zijn samen gestorven..."

Ethel knikte, in een zekere zin was dit zo.

Maurice keek om zich heen, "Ik herinner me, het duister van de dood. De drukkende leegheid... Maar nu... leef ik weer. Hoe is dat mogelijk?"

"Je hebt een tweede kans gekregen", fluisterde Ethel, "Raso heeft het ultieme offer gegeven, niet alleen zijn eigen leven, maar ook zijn eigen bestaan, om jou tot leven te wekken. Beloof me één ding Maurice: ga zuinig met dat leven om. En besteed het in nagedachtenis van Raso van Kaam!" Maurice keek haar perplex aan, nog te geschokt om alles te bevatten.

"Maar nu, koffie!", zei Ethel luider, met opgeruimde stem, "Uit de veren!"

En Maurice gehoorzaamde. Hij stond op en zette de eerste stappen in zijn nieuwe leven.

